

по кралевъ 'заповѣсть отишелъ на войнѣ. Сега можете оти. (*Отиде, а Графъ-тъ невселя ходи изъ собѣ-тъ, но сепна ся, като зѣрна Геновева.*)

ПОЗОРИЩЕ IV.

ГРАФЪ-ТЪ И ГРАФИЦА-ТА.

ГРАФИЦА-ТА. (*Шолъ влѣзе, прегръщва Графъ-тъ около вратъ-тъ, и послѣ дълго млчаніе*). Ахъ послѣдній часъ ми е сега тропналъ любезнѣйшій супруже! та цветіе-то на младячки-тъ вѣнецъ іоще кичи и краси чело-то ми, а ты ищешъ да ма оставишъ. — О Боже, пакъ рать! — О Сигфриде любезнѣйшій ми супруже! зеръ си намислилъ да ма оставишъ.

ГРАФЪ-ТЪ. А чи зеръ това може да та печали, любезна Геновево, дѣто азъ отваждамъ на поле-то Марсово, и вѣрвѣж по стѣпки-тъ на наши-тъ владѣтель: да ослободѣж отъ неприятелы-тъ мило-то ни отечество. — Какъ можешъ да плачешъ за ради това! — Любезна Геновево! скрий отъ мене тѣзи твои нѣжны сълзи изъ твои-тъ очи трѣба да ронѣтъ радостни сълзы: тѣй иди любезна мол! иди на тѣмки, що ми е потрѣбно за пѣть; зацо-то догдѣ са съ зори, трѣба да трѣгнѣ съ войнство-то,

ГРАФИЦА-ТА. Не-не, ужасна мисль! — не хуртувай нищо за съмваніе — тебе день-тъ не ще откъсна отъ мене. — Ахъ, А ко е въ зможно, да остане тази ноць вѣчна.

ГРАФЪ-ТЪ. Та ты ма любишъ искрено Геновево! но зеръ нежелашъ, да получѣ лавровъ вѣнецъ накиченъ съ найголѣмѣ славѣ?